

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **H. B. P.**, nar. X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018, č.j. MV-2149-8/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 25. 5. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 28. 5. 2018, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018, č.j. MV-2149-8/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze

dne 19. 10. 2017, č.j. OAM-7438-22/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť žadatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu (výrok I.); žádost žalobce byla zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla povolena též podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalovaná nesprávným a žalobcově situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
4. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z toho důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. S tím žalobce nesouhlasil.
5. Žalobce stejně jako v odvolání uplatnil námitku dovozování závěrů (ze strany správních orgánů) o nevykonávání podnikatelské činnosti pouze z výsledku, neboť dle jeho názoru se s ní žalovaná dostatečně nevypořádala. Z rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, č.j. MV-76243-6/SO-2016, vyplývá: *„Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Komise shledala, že v posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když konstatoval, že účastník řízení nepodniká, vykonává závislou práci, a tudíž neplní účel povoleného pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Jediným důkazem zde byl výsledek účastníka řízení, přičemž podle § 103 písm. s) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen na požádání prokázat provozování živnosti (pozn. odvolatele: nebo výkon jiné podnikatelské činnosti). Důkazní břemeno je tedy na straně účastníka řízení, správní orgán I. stupně však takovou výzvu účastníku řízení neučinil.“*
6. I v případě, že by soud nepřisvědčil výše uvedené argumentaci, měl žalobce za to, že prvoinstanční správní orgán i žalovaná chybně aplikovaly zákonná ustanovení.
7. Žalobce v této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (nejaktuálněji např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43), z níž jasně vyplývá, že jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. posouzení její existence, se váže k období předchozího pobytu, tedy k pobytu předcházejícímu období podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto dokazuje též judikatura Městského soudu v Praze citovaná ministerstvem v napadaném rozhodnutí (ze dne 26. 6. 2013, č.j. 9 A 66/2010-50): *„Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona [o pobytu cizinců] (...) ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.“*

8. Z výše uvedeného i z citace judikatury, kterou použilo ministerstvo, vyplývá, že aby mohla být konstatována překážka pobytu, musí cizinec neplnit účel pobytu u předchozího pobytu, tedy u pobytu, který předcházel podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby.
9. Rozhodnutí obou správních orgánů vychází primárně z § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie platnost víza, resp. dlouhodobého pobytu zruší, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobce měl za to, že tyto podmínky je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tj. jako náležitosti pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou vyjmenovány v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž spisovým materiálem je prokázáno, že žalobce všechny tyto podmínky splnil. Žalobce se tedy důvodně domnívá, že právní konstrukce žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona, je nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobcem lze analogicky vycházet z ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
10. I kdyby neplatilo výše uvedené a správní orgány byly oprávněny postupovat ve smyslu výše uvedených ustanovení, je třeba poukázat na samotnou dikci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dle které důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
11. Vzhledem k tomu, že výše uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, je třeba dovodit jednak to, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, ale zejména to, že jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Pokud se týká zahraničněpolitických zájmů České republiky, je třeba dovozovat, že tyto vychází ze zahraničněpolitické doktríny, k jejímuž definování je zmocněno Ministerstvo zahraničních věcí, popřípadě Vláda České republiky. Žalobci není známa žádná aktuální a oficiální zahraničněpolitická doktrína, na kterou by správní orgány odkazovaly, přičemž je naprosto nepřipustné, aby ji definovaly správní orgány samy. Z dikce tohoto ustanovení však vyplývá, že tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné (viz níže), ale musí podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince a musí být zařazeny do kontextu politických zájmů v rámci mezinárodních vztahů.
12. Již z těchto závěrů je nutno dovozovat, že výše uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Tyto obecné teze jsou pak významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na území, kterou tak logicky nemůže být jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Nadto je třeba uvést, že logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to ten, že taková překážka musí aktuálně existovat, navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl žalobce dopustit, vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že žalobce na území již v době rozhodování prvoinstančního správního orgánu a následně i žalované prokazatelně podnikal a plnil veškeré povinnosti z toho vyplývající.
13. Žalobce dále namítal porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřoval v naprostém ignorování námitek proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalovaná toliko odkázala na odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí obsažené na stranách 5 a 6

prvoinstančního rozhodnutí, čímž toto odůvodnění de facto aprobovala, avšak nijak se v rozporu s výše uvedenými ustanoveními zákona nezabývala námitkami, které proti tomuto odůvodnění vznesl žalobce a na kterých i nadále trval. Žalobce byl toho názoru, že přestože ve svém odůvodnění věnuje prvoinstanční správní orgán posouzení přiměřenosti na první pohled dostatek prostoru, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnil.

14. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
15. Dle žalobcova názoru je výčet uvedený ve výše citovaném ustanovení výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat.
16. V této souvislosti žalobce připomněl § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních, tak jak správní orgán v tomto případě činil.
17. Stejně tak žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu, že nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu, pokud napadeným rozhodnutím pouze dochází k neprodloužení povolení k pobytu, nikoliv k zákazu pobytu. S tímto žalobce kategoricky nesouhlasil a uvedl, že správnímu orgánu jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádosti o pobyt, a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů.
18. Žalobce je ztrátou povolení k dlouhodobému pobytu de facto nucen vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na jeho sociální vazby v České republice, a především na jeho ekonomické aktivity na území republiky. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka řízení buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se správní orgán uvedené náležitosti pokusí zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, případně úvahu postavenou na domněnkách a nesprávných závěrech, jak je tomu v tomto případě, jedná se nejen o porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu. V tomto případě

nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 18. 6. 2018, kde k jednotlivým žalobním námitkám sdělila následující.
20. Stran námítky o dovozování závěrů o nevykonávání podnikatelské činnosti pouze z výsledku, se kterou se žalovaná nedostatečně vypořádala, žalovaná sdělila, že žalobce ve svém doplnění odvolání ze dne 2. 11. 2017 uvedl, že neplnění účelu pobytu je postaveno „na úvahách správního orgánu, který vyhodnotil, a to bez jakýchkoliv zákonných podkladů (pouze na základě výsledku účastníka řízení), že na území České republiky nepodnikal, ale jeho činnost byla závislá práce“. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla veškeré zákonné podklady, ze kterých prvoinstanční správní orgán vycházel při svém rozhodování. Jednalo se zejména o doložená daňová přiznání a faktury a výsledek účastníka řízení ze dne 20. 6. 2017, které společně tvořily důkazní prostředky, na jejichž základě prvoinstanční správní orgán konstatoval, že žalobce neplní účel pobytu. Není tedy pravdou, že by prvoinstanční správní orgán dovozoval své závěry pouze z výsledku žalobce. Uvedené důkazní prostředky shledala žalovaná zákonnými ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, podle něž lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vycházela stejně jako ministerstvo z těchto podkladů.
21. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 30 A 36/2017, z něhož se podává: „Soud již v minulosti konstatoval, že správní orgány jsou oprávněny činit si úsudek o tom, jakým způsobem je cizinec v návaznosti na svůj povolený účel pobytu zapojen do výdělečné činnosti, pakliže nepřekračují svoji pravomoc např. ukládáním sankcí, přičemž pro jejich závěry hraje cizincova vlastní výpověď tak důležitou roli, že již z ní samé může správní orgán dovozovat (ne)plnění účelu pobytu, pokud cizinec nevyvine další aktivitu k prokázání plnění účelu svého pobytu s cílem unést břemeno důkazní (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2017, čj. 30 A 144/2016-50, a ze dne 19. 4. 2017, čj. 30 A 116/2016-64).“
22. Žalobce dále namítal chybnou aplikaci zákonných ustanovení. Žalovaná konstatovala, že tato námitka je zcela nedůvodná, když žalobcova žádost byla zamítnuta s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, protože žalobce vykonával na území nelegální práci, což žalovaná považuje za jinou závažnou překážku pobytu žalobce. Neplnění účelu pobytu bylo důvodem pro zamítnutí žádosti dle výroku prvoinstančního rozhodnutí, kdy došlo k zamítnutí žádosti s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
23. Žalobce dále v žalobě uvedl, že splňuje všechny podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konstrukce žalované, která využila § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k), je nezákonná. Analogicky žalobce argumentoval § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Jiná závažná překážka musí přesahovat individuální hledisko cizince. Žalobci není známa žádná aktuální a oficiální zahraničněpolitická doktrína, na kterou by správní orgán odkazoval, přičemž je naprosto nepřipustné, aby tuto definoval sám správní orgán I. stupně. Jiná závažná překážka musí rovněž aktuálně existovat a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Překážka

však evidentně již neexistuje, když žalobce v době rozhodování správního orgánu I. stupně prokazatelně podnikal.

24. Žalovaná byla toho názoru, že jiná závažná překážka aktuálně existuje. Spočívá právě v tom, že žalobce vykonával na území České republiky nelegální práci. Na aktuální existenci této překážky by nic neměnilo, i kdyby žalobce nelegální práci přestal vykonávat. Žalovaná nespatořovala žádnou souvislost s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, který se zabývá zrušením platnosti povolení z důvodu předložení padělaných dokumentů. Působnost prvoinstančního správního orgánu jasně vymezuje § 165 zákona o pobytu cizinců, podle kterého patří do jeho působnosti rozhodování o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, případně jeho prodloužení. Uvedené ustanovení nijak neomezuje tuto působnost zahraničněpolitickými doktrínami. Prvoinstanční správní orgán je nucen rozhodovat na základě právních předpisů a za tímto účelem tyto předpisy musí aplikovat, tedy sám si je určitým způsobem vyložit. Prvoinstančnímu správnímu orgánu tedy přísluší možnost učinit si úsudek o tom, co znamená konkrétní neurčitý právní pojem použitý v zákoně, jakým je i „jiná závažná překážka pobytu na území“.
25. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, podle kterého je tzv. jiná závažná překážka pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců typický neurčitý právní pojem. *„Takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv.“*
26. K tomuto žalovaná dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2017, č.j. 30A 186/2016-48: *„Zdejší soud tento případný výklad v předmětném ustanovení nenalézá a neztotožňuje se s prezentovaným právním výkladem žalobce. Dle názoru soudu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyjadřuje možné alternativy, z nich vyplývají předpokládané právní následky. Jedná se o možnost volby ze dvou vypočtených eventualit, tedy právní následek vyplývá vždy z každé takové alternativy samostatně nebo současně. Možnost takové volby z těchto dvou nabízených alternativ, resp. skutečnost, že právní následek vyplývá vždy z každé alternativy samostatně nebo současně, se vyjadřuje rozlučovací spojkou „nebo“, před kterou není použita čárka, tedy „(...) pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“ Zdejší soud vycházel z obecných pravidel výrokové logiky a má za to, že v daném případě se jedná o tzv. disjunkci.“*
27. V závěru žalobce namítal porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná (prý) ignorovala námitky ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.
28. Žalovaná se s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se přiměřenosti dopadů vypořádala na stranách 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“*. Komise dále poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky.

29. Žalovaná nesouhlasila ani s žalobcovým názorem, že by se prvoinstanční správní orgán musel vypořádávat se všemi faktory uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34: „Rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.“.
30. Žalobce ani v žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by mělo být prvoinstanční rozhodnutí nepřiměřené. Zmiňuje se pouze obecně o potenciálních ekonomických a sociálních dopadech. Konkrétní tvrzení přitom měl žalobce možnost uvést již v průběhu prvoinstančního řízení, kdy byl řádně vyzván výzvou ze dne 25. 8. 2017 k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí, nebo přímo při výsledku dne 20. 6. 2017. Ministerstvo tedy muselo vycházet ze skutečností jemu známých z dostupných podkladů.
31. Žalovaná s ohledem na shora uvedené navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

32. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
33. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
34. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
35. Při jednání před soudem dne 12. 2. 2020 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
36. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu a zároveň byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky.
38. Námitka, že závěr ohledně toho, že žalobce v České republice nepodnikal, nýbrž byl činný v rámci závislé práce, je podložen toliko jediným důkazem, a to výsledkem účastníka řízení, není důvodná. Předně, není pravdou, že by prvoinstanční správní orgán dovozoval své závěry pouze z výsledku žalobce. Veškeré podklady, které ministerstvo použilo při svém rozhodování, jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Šlo o žalobcem předložená daňová priznání a faktury (na základě výzvy správního orgánu) a žalobcův účastnický výsledek provedený dne 20. 6. 2017 (protokol č.j. OAM-7438-19/DP-2017). Soud neseznal ničeho vadného na tom, že skutečnosti, které během účastnického výsledku zazněly,

správní orgány akcentovaly ve svých rozhodnutích. Výslech byl veden korektně, závěry správních orgánů jsou jednoznačné a správné. Ministerstvu se skrze žalobců výslech podařilo získat relevantní, bezprostřední informace a jejich prizmatem posoudilo listinné podklady, které byly předloženy v průběhu prvoinstančního řízení. Ostatně, Nejvyšší správní soud stran účastnického výslechu opakovaně (např. v rozsudcích ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017 – 27; ze dne 16. 5. 2018, č.j. 7 Azs 78/2018 – 46; a ze dne 9. 10. 2019, č.j. 10 Azs 250/2019 – 25), konstatuje, že *„výslech účastníka řízení je podle § 169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. (...) V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi účastníka řízení, jsou dostatečné pro zamítnutí žádosti, potom se nejedná bez dalšího o vadný postup. Výpověď účastníka řízení, žadatele o povolení k pobytu, tudíž může být - podle okolností případu - postačujícím podkladem pro rozhodnutí.“* Stran toho, co žalobce o své práci uvedl při výslechu, lze konstatovat, že ze způsobu, jakým žalobce při výslechu popsal svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonával činnost, která by vykazovala všechny podstatné rysy podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazoval (vystavování faktur, zápis v živnostenském rejstříku, placení daní jako OSVČ). Pro posouzení věci však není rozhodující, jak žalobce svoji výdělečnou aktivitu označoval či formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou. Činnost vykonávaná žalobcem nevykazuje znaky podnikání, neboť není vykonávána nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí – společnosti Bontu prostřednictvím mistra (k tomu srov. obdobně již citovaný rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č.j. 7 Azs 78/2018-46).

39. Nedůvodná byla i tvrzení o chybné aplikaci zákonných ustanovení.
40. Předně, žalobce směšuje oba rozhodovací důvody dohromady. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu [podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (výrok I.)] a zároveň proto, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky [podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců (výrok II.)]. V neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu nebyla spatřována jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky (jak dovozuje žalobce), onou jinou závažnou překážkou pobytu byl výkon nelegální práce na území.
41. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.* Podle § 35 odst. 3 téhož zákona platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.* Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
42. Podle § 37 odst. 1 písm. b) tohoto zákona *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno.* Dle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona *dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka*

pobytu cizince na území. Taková jiná závažná překážka pobytu může být podle judikatury kasačního soudu způsobena právě neplněním účelu pobytu po převážnou část doby platnosti předchozího pobytu (rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43) nebo výkonem nelegální práce (rozsudek ze dne 27. 11. 2011, č. j. 7 As 82/201 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, či ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27).

43. Správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Prokázané porušování nebo obcházení zákona cizincem může být hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č.j. 11 A 168/2017-47). S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobce, který žalovaná označila za nelegální práci, přičemž příjmy žalobce pocházejí přinejmenším ve výrazné většině z této činnosti, je výkon nelegální práce právě takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce přihlížet. Žalobce totiž touto svou činností naplňuje znaky závislé činnosti.
44. Žalobce pokládá za nezákonnou právní konstrukci žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Soud – ve shodě se správními orgány – má výkon nelegální práce žalobce za jinou závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území, a proto považuje právní konstrukci žalované za zcela zákonnou a s bližším odůvodněním odkazuje výše.
45. Důvodná nebyla ani tvrzení stran nutnosti srovnatelnosti obou skutkových podstat předvídaných § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu, ve shodě s žalovanou, odkazuje na právní názor vyjevený v jednom z jeho dřívějších rozsudků, konkrétně v rozsudku ze dne 11. 10. 2017, č.j. 30A 186/2016-48, podle něhož: *„Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyjadřuje možné alternativy, z nich vyplývají předpokládané právní následky. Jedná se o možnost volby ze dvou vypočtených eventualit, tedy právní následek vyplývá vždy z každé takové alternativy samostatně nebo současně. Možnost takové volby z těchto dvou nabízených alternativ, resp. skutečnost, že právní následek vyplývá vždy z každé alternativy samostatně nebo současně, se vyjadřuje rozlučovací spojkou „nebo“, před kterou není použita čárka, tedy, (...) pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“ Zdejší soud vycházel z obecných pravidel výrokové logiky a má za to, že v daném případě se jedná o tzv. disjunkci.“*
46. Konečně, nedůvodné byly i námitky stran porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu. Především, žalobce neuvedl nic konkrétního co do jeho vazeb (osobních, pracovních, společenských) na území České republiky. Naopak, ministerstvo provedlo na str. 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí poměrně podrobnou analýzu žalobcových osobních poměrů, přičemž získané informace (mj. to, že žalobcovy děti, sourozenci a otec žijí ve Vietnamu) byly náležitým způsobem hodnoceny. Skutečnosti, které vyšly v té souvislosti najevo, nesvědčily o tom, že by došlo k nějakému nepřiměřenému dopadu rozhodnutí do

žalobcovy soukromé a rodinné sféry. Žalovaná pak závěry prvoinstančního orgánu správně aprobovala.

47. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

48. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. 2. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu